

Smlouva s Gibeonci

Převod materiálu
Marta Sedláčková
Pořadí v lekci
37

Téma

Bohu záleží na plnění slibů

Cíle

- (Předškolní) děti uslyší příběh o slibu, který je třeba splnit, sami přemýšlejí o slibech.
 - (Mladší školní) děti uslyší příběh o lži a chybě, které přivodily pokojné soužití; uvědomí si, co může způsobit nerozvážený slib, poznávají, že slib je závazek, na kterém Bohu záleží.
 - (Starší školní) děti vymýšlejí argumenty pro Jozuovo rozhodování.
-

37.1 Pro učitele

Biblický text: Joz 9

37.1.1 Výkladové poznámky

Podle sv. textu knihy Jozue vzbuzuje tažení Izraele reakci. Tato reakce je různá: některá města se spojují ve válečnou koalici proti Izraeli (Joz 9,1–2), Gibeonci (také koalice čtyř měst Joz 9,17) volí jinou strategii — *poddání se Izraeli* a uzavření smlouvy.

Důvod lži je nasnadě: Izraelci neměli uzavírat smlouvu s žádnými modloslužebníky, jinovci. Biblické podání však zachycuje historickou zkušenost, že mezi Izraelem žili nerušení i původní domorodci — kteří se připojili k Izraeli (Rachab, v určitém smyslu i Gibeonci), jiní byli naopak svodem k modloslužbě. Proto se Gibeonci prezentují jako vzdálený národ. Nechtějí pro sebe žádné výsady, sami se nazývají otroky.

Smlouva je zpečetěna společným jídlem. Pokud jsme spolu pojedli, jsme již bratři; nebudeme se už napadat. Společné jídlo je tu vyjádřením i stvrzením smlouvy. (Je zajímavé si tuto skutečnost uvědomit např. v souvislosti s večeří Páně, i s tradičním českým vítáním s chlebem a solí.)

Lest je prohlédnuta, přichází dilema: na jedné straně uzavřená smlouva ve jménu Hospodina, tzn. Gibeonci jsou pod Hospodinovou ochranou, na druhé straně příkaz výlučnosti víry v Hospodina, modloslužebníci jsou klatí, není možno se s nimi spřátelit.

Klatý, prokletý neznamena nějaké arodské kejkle, ale klaté je to, od čeho se máme oddělit, co „není pro nás“, je to možná lákavé, ale nebezpečné. Proto je nutno klaté věci i lidi odstranit z blízkosti Božího lidu. Některé příběhy knihy Jozue toto odstranění prezentují značně agresivně.

Příběh však ukazuje ještě jeden způsob řešení: „ztracené Gibeonce“ převzali Izraelci přímo pod Boží pravomoc, učinili je otroky Hospodinova domu; nepropadnou smrti, ale Hospodinu. Ukazuje se, že Bohu záleží na smlouvě víc než na čemkoliv jiném. Nyní chce projevit své milosrdenství — jak Gibeonci, tak Izraeli. Možná se nedbalost (nedůvěra v Boha, netázání se po jeho vůli) lidem vymstí, ale rozhodně nemají přemoci Boží plány a zaslíbení.

Vyprávění pro předškolní děti to formuluje tak, že Izraelci s Gibeonci společně sloužili Bohu — dovolujeme si to takto říci, protože Bible s Gibeonci počítá jako se součástí Božího lidu (jsou jmenováni jako navrátilci z Babylona — Neh 7,25; nebo 2Sam 21,1nn, kdy Saul zpusobí v Gibeonu krveprolití a je za to potrestán).

Obecně je *blízké soužití s jinak vzhledy* možné tam, kde nacházíme společnou věc, kde sdílíme podobné hodnoty. Bible počítá s tím, kdo sympatizují s Božím lidem, které Boží lid inspiruje a přitahuje. Je možno žít v úctě a přátelství vedle sebe i s tím, kdo nejsou v plnosti „naši“.

37.1.2 Úskalí

Mohlo by se stát, že dojde ke zkratce: když něco moc chci, smím i lhát a vymýšlet si. Vyprávění pro předškolní to formuluje tak, že lhali, protože se báli. Jasně říká, že lhát není dobré, ale když se člověk bojí, tak se mu to stane, vidí to jako řešení. Pro starší a nejstarší je pak možno to prezentovat jako složitější problém. Vyprávění je formulováno z hlediska Izraelce, proto neklade tak velký důraz na motivaci ke lhaní, ale spíše rozvíjí to, že Izraelci se rozhodli pro slib zbrkle a bez Boha. Vyprávění pro mladší školní děti se zabývá možným důvodem k zbrklosti — a to je pýcha a spoléhání na sebe.

37.1.3 Odkazy

Odkazy na starší přípravky apod. najdete na adrese <http://goo.gl/XeKTrN>, pod číslem úlohy (37).

37.2 Pro děti

37.2.1 Předškolní děti

Opět stavíme „krajinu zaslíbené země“, vyprávíme a k tomu modelujeme krajinu. Celé vyprávění je zaměřené na to, že jednou daný slib není možno porušit. Příběh je zjednodušen. Na závěr vyjasňujeme pojem smlouvy a slibu společným rozhovorem.

Víte, co je to smlouva? Máte s někým smlouvu? Už jste někomu něco slíbili? Už někdo slíbil něco vám? *(Děti se pravděpodobněji setkaly se slibem, je jim pochopitelnější, může být jednostranný [koupím ti zmrzlinu], nebo oboustranný [když si uklidíš rychle v pokoji, pojedeme na zmrzku]. Ale možná také někdy uzavřely smlouvu, například o tom, jakým způsobem se budou přát [bez kousání a škrcení] atd. Slib je spíše jednorázový, smlouva má delší trvání.)*

Musí se slib nebo smlouva dodržovat? Musí, to je jasné. Když někdo něco druhému slíbí, měl by to splnit. Někdy vám ale maminka nebo tatínek řeknou: Hm, to ti slíbit nemůžu. Ví, že by slib nemohli dodržet. Že nemohou splnit, co by slíbili. Radši neslíbí nic. Musí si rozmyslet, jestli je to dobré, aby vám slíbili to, co chcete. Povíme si dnes příběh o slibu, který bylo třeba splnit.

(Opakujeme z minulých hodin:) Bůh přivedl Izraelce z pouště (žlutý šátek), překročili rozvodný Jordán (modrý šátek položíme přes žlutý, necháme koukat jen malý žlutý okraj) a vstoupili do zaslíbené země (překryjeme zeleným šátkem, necháme koukat žlutý a modrý okraj). V zaslíbené zemi přemohli s Boží pomocí posmrtenského města Jericho (dvě tři kostky položíme na okraj šátku).

V zemi putovali dál a Jozue i celý lid izraelský viděl, jaká je to krásná země, zelená a úrodná. Moc se jim tam líbilo.

Jednou za Jozuem přišli poslové (můžeme použít postavičky nebo figurky) z jednoho města, které se jmenovalo Gibeon, a chtěli uzavřít s Izraelskými smlouvu. Poslové řekli Jozuovi: „Slíbte nám, že budete naši spojenci! Že na nás nezaútočíte a nebudete s námi bojovat.“

říkali jsme si na začátku, že je někdy nutné si rozmyslet, co vlastně slibují. Izraelci se tenkrát vůbec nezamysleli. Nezeptali se Pána Boha, jestli je to dobré, aby něco slíbili. Nevěděli, zda jsou to dobří lidé nebo nějaký vykutok. Jozue s nimi prostě hned uzavřel smlouvu. *(Můžeme dťtem ukázat, že smlouva se uzavírala tak, že lidé spolu pojedli z jednoho chleba/placky. U nás by podepsali smlouvu a dali na ni razítko. Dťív se taky dávala peťeť. Slib se taky peťetí podáním ruky. — To vše nebo něco z toho můžeme pťed dťti položit do naší vyprávěcí krajiny.)* Smlouva byla uzavřena a všichni byli spokojeni.

Po nějaké době se ale ukázalo, že poslové si trochu vymýšleli. Některé věci Jozuovi neřekli, a taky lhali, protože moc chtěli získat tu smlouvu, ten slib. (To se může stát i nám, že něco neřekneme nebo zalžeme — ano, uklidila jsem si —, abychom něco získali (pťjdeme na zmrzku). Lhaní není vůbec dobré. Klamat druhé lidi také ne. Ale Gibeonci se báli, a to někdy řlovřk zalže, protože si myslí, že se tím zachrání.)

Jozue si trhal vlasy: „Kdybych to byl věděl, že nám lhali, nic jsem neslíbil!“ A ostatní lidé se taky rozřilovali: „To není možné. Vytáhneme na ně s meři a ztrestáme je, že nám lhali a vymýšleli si!“ A už se chystali do boje.

Jozue je však zastavil: „Ale my jsme jim slíbili, že budeme jejich spojenci. Že na ně nezaútočíme. Slib se musí splnit! Pán Břh nám říká, že tu smlouvu nesmíme porušit. Pro Pána Boha je dodržování slibů dťležitě. řádná válka, musíme spolu řít.“

A tak smlouva platila. I když se Izraelci nezamysleli. I když si Gibeonci trochu vymýšleli. Nakonec spolu řili docela dobře a v míru. Pomáhali si navzájem. Společně slouřili Pánu Bohu.

Vřichni pak věděli, a my to víme taky, že je dobré si rozmyslet, co vlastně můžeme slíbit, jestli je to správně. A když už něco slíbíme, tak je třeba to splnit.

(Na závřr můžeme postavit do izraelské krajiny figurky všech barev, pťípadně ji s dťtmi nějak vyzdobit. Pokud máme peťetidlo a peťetní vosk, můžeme s dťtmi vyrobit smlouvu s peťetí, pťípadně pro každého otisk peťetidla apod.)

Pomřcky: řátky na krajinu (řlutý, modřý a zelený); symbol smlouvy; figurky řřzných barev; event. peťetidlo a peťetní vosk, svřřka.

37.2.2 Mladří řkolní dťti

„Dťdo, povřz nám zas něco o slavných vítřstvřích Izraele v zaslíbeně zemi! Povřz, jak jste bojovali a zvřřřili!“

„Kluci, já vím, že byste nejradři poslouchali o samých slavných vítřstvřích, ale já vám dneska povřm, jak nás jednou dobřřili.“

„Jak dobřřili? Jako nějaký závod?“

„Ale ne, o takové fintě, co na nás vymysleli Gibeonci. Tak poslouchejte!“

To bylo tak. Tářli jsme si to zaslíbenou zemí, řasto jsme bojovali, větřinou vyhráli a jen málokdy prohráli. A protože jsme dost vyhrávali, byli jsme na sebe hřdí, ba dokonce možná pyřní. Jednou takhle sedíme s Jozuem pťed stanem a plánujeme, kam pťjdeme dál. A tu jsme uvidřli v dálce oblak prachu. Pomalu se blřřil. Za chvíli jsme rozeznali skupinu lidí, jedoucřích na oslech. Mřřřili k nám. Ti ale vypadali! Osli unavení, jezdci řpinaví, boty i obleřeně něco pamatovalo, spravované a vetřché. Vyřli jsme jim naproti a pozdravili je. A oni nás také pozdravili hlubokou úklonou.

„Kdo jste a co chcete?“ zeptal se Jozue.

„Přicházíme z daleké země. Chceme s vámi uzavřít smlouvu o neutrojení.“

„Aha, aha. A co že s námi chcete uzavřít smlouvu, když jste tak z daleka? Jestli jste tak z daleka, tak to se ani nepotkáme, tak mě udivuje, že vám na té smlouvě o neutrojení tak záleží...“ divil se Jozue pochybovavě.

Ale muži věděli, co mají říct. Trochu nás pochválit, jak jsme schopní a mluvit uctivě, skoro poníženo, abychom si připadali opravdu jako hrdinové. A to se jim povedlo.

„Přicházíme z velmi daleké země jako tvoji otroci. Slyšeli jsme i tak daleko, jací jste úžasní válečníci, a jak váš Bůh vás vede. Slyšeli jsme, jak jste prchli z Egypta a kolik králů už jste cestou porazili. A tak naši stařešinové nás poslali, abychom vám šli naproti a řekli: „Jsme vaši otroci. Uzavřete s námi smlouvu.“ A tak jsme tady a vyřizujeme to.“

„A jak je ta vaše země daleko?“ byl zvědav Jozue.

A poslové se dali horlivě do ukazování: „Vidíš, to je chleba, který byl horký, vytažený z pece, když jsme vycházeli. Teď je na kámen. A naše šaty byly normální, boty nové a teď jsou úplně vetché. No, je to prostě opravdu strašné, strašně daleko.“

Jozua asi tenkrát popadla trochu pýcha. A nás ostatní taky. Říkali jsme si: „Tak my jsme tak známí, to je úžasné!“ A v té chvíli jsme nemysleli moc jasně, nepomodlili jsme se za dobré rozhodnutí, Pána Boha jsme se nezeptali, a popravdě jsme si to ani pořádně nepromysleli.

Pozvali jsme poselstvo ke stolu. Jedli jsme z jednoho chleba. A pak si Jozue s posly podali ruce: „Tak ruku na to, ve jménu Božím, slibujeme vám, že na vás nezaútočíme a budeme s vámi žít v míru!“ Poslové se ukláněli, usmívali a říkali: „Jsme vaši služebníci. Smlouva platí.“ Smlouvu zapsali, vyměnili si ještě s Jozuem nějaké dary a brzy odjeli. Měli jsme úžasný pocit, jak jsme to skvěle zařídili.

Jenže nás brzy přešel úsměv. Za tři dny nám došlo, že to byla pokorná lest. Ti poslové nebyli vůbec zdaleka. Došli jsme totiž k několika městům a Jozue je měl v plánu dobýt a obsadit. Jenže jak se blížíme k těm městům, přicházejí nám naproti právě ti poslové, hluboko se uklánějí a říkají: „Vítejte u nás, jsme vaši otroci. Připomínáme vám naši smlouvu, že na nás nezaútočíte. Při Bohu jste přísahali, tak ji musíte dodržet!“

Mezi našimi bojovníky vznikla málem vzpoura proti Jozuovi. Bouřili se a nechtěli žádnou smlouvu dodržovat, nejradši by všechny pobili: „Co to má znamenat? S nikým žádnou smlouvu neuzavíráme, a tady jste ji najednou uzavřeli, ostatních se neptali, a tvrdíte nám, že ji musíme dodržet, i když to byla taková lest?!!“

Všichni, kdo jsme byli u uzavření té smlouvy, jsme se snažili celému lidu vysvětlit, že není jiná možnost. „My jsme s nimi uzavřeli smlouvu v Božím jménu. Svědek toho slibu je sám Bůh. Nemůžeme teď říct, že nic z toho neplatí. Byla to asi chyba, ale slib musíme splnit.“

Jozue si dal předvolat ty lstivé posly: „Proč jste nás obelhali? Tvrdili jste, jak jste zdaleka, ale nebyla to pravda!“

„Nebyla to celá pravda. Zdaleka nejsme, to ano. Ale slyšeli jsme o vaší cestě z Egypta a také o tom, jak jste naložili s Jerichem a dalšími městy. Moc jsme se báli, že nás připravíte o život. Proto jsme to udělali. Ale není všechno lež. Když jsme řekli, že jsme tvými otroky, mysleli jsme to vážně. Můžeš s námi naložit, jak chceš.“

Jozue přemýšlel, co má dělat. Udělal chybu, že se Boha neptal, zda smí s Gibeonany smlouvu uzavřít. Gibeonci ho podvedli. Smlouvu ale nemůže porušit, vždyť ji uzavřel v Božím jménu. A Bohu na dodržování smluv a slibů opravdu záleží. A pak ho to napadlo:

„Už vím, my na vás nezaútočíme. Ale vy se vskutku stanete otroky. Budete pracovat pro oltář našeho Boha. Vy, vaše děti, i děti vašich dětí. Všude tam, kde se bude sloužit našemu Bohu, budete i vy a budete dělat ty obyčejné, ale důležité práce — štípat dříví, nosit vodu a tak. Od teď jste otroky pro Boha.“

To se Gibeonci zamlouvalo. Nepřišli o život. My jsme splnili svůj slib. Žijeme spolu v míru. Společně sloužíme Bohu. Na zátku byla lest, pak chyba, ale nakonec, myslím, je to vlastně dobře, že to tak dopadlo.

„A teď, to ti nevadí, že vás tenkrát tak dobili?“

„Myslím, že by mi asi víc vadilo, kdybychom porušili ten slib. Jak jsem říkal, Bohu na těch smlouvách prostě hodně záleží. I s námi má smlouvu a nikdy ji neporušil. Tak to chce i od nás.“

Pomůcky: Loutky zvětš, možno také na ukázkou chlebové placky apod.

37.2.3 Starší školní děti

Příběh není příliš známý, proto je třeba ho přepravět. Pro větší aktivitu dětí je možno jej přepravět bez hodnotících soudů, které jsou v přepravě již obsaženy (vypráví se ze zpevného pohledu), *přerušit vyprávění na „křivkách“*, tam, kde se rozhoduje, a nechat děti snášet argumenty pro jednu nebo druhou variantu.

- Má, nebo nemá Jozue uzavřít smlouvu s přicházejícími posly? Pro? ano, pro? ne. (Děti můžeme rozděl do skupin, každá píše na papír pro jednu variantu. Pokud nejsou příliš samostatní, pracujeme dohromady, napovídáme jim — připomínáme to, co už z jozuovských a dalších biblických příběhů v dě a co svědčí pro tu kterou variantu. Ale nezapomene s napovídáním příliš brzy.)

Po prezentaci názorů můžeme nechat hlasovat. Trefila se většina do biblického pokračování? Vyprávíme dále, až se dostaneme k dalšímu dilematu:

- Má, nebo nemá Jozue smlouvu dodržet? Resp. co má dělat Jozue, když zjistí, že ho Gibeonci přelstili? (Postupujeme stejně jako v prvním případě.)

(Můžeme si pomáhat otázkami: Je rozdíl mezi lstí, podvodem, šikovnou zvolenou taktikou? Kdo si myslí, že jednání Gibeonců byla lest, kdo podvod, kdo taktika? Může být za určitých okolností lest něčím, co lze tolerovat? Za jakých okolností? Chtěli Gibeonci zlikvidovat Izrael, nebo se pokusili bránit regulérním způsobem? Měli Izraelci právo silnějšího na své straně? Co znamená úsloby–chyby? Máme dodržet slib, i když zjistíme, že nás někdo přelstil?)

Pomůcky: Tužky, papíry.

37.2.4 Přesah

Minulý příběh o Jerichu mluvil o tom, že některé náboženské praktiky nevedou k životu a je nutno je odsoudit, radikálně se s nimi rozejít. Dnešní příběh naopak mluví také o tom, že vedle sebe mohou žít, ba dokonce spolupracovat, různé pojeté víry, které mají stejné nebo podobné hodnoty.

Můžeme nad tím přemýšlet: Co se dá akceptovat a co ne? Můžou se nějak náboženství domluvit? Jak se mohu nejlépe domluvit? Co máme odmítnout?

37.3 Liturgie

37.3.1 Písně

Haleluja zpívej (SV 90); Mír na zemi daruj nám (SV 184)

37.3.2 Biblický text k zapamatování

Chvalte Hospodina, všechny národy, všichni lidé, chvalte ho zpěvem, neboť se nad námi mohutně klene jeho milosrdenství. Hospodinova věrnost je věčná. (Ž 117)

37.3.3 Rituál

Pán Bůh je síla má

37.3.4 Okénko do bohoslužeb

Do bohoslužeb přineseme jeden ze symbolů smlouvy — například, obrazek smlouvy s pečeti, ale třeba i chleba se solí. Nebo se můžeme ptát, co to znamená, když se řekne „ruku na to!“

Cílem je děti i shromáždění dovést k tomu, že je to symbol smlouvy, slibu. A o smlouvě bude dnešní příběh, předmět dětem předat.

37.3.5 Modlitba

Pane Bože, občas jsme slíbili něco, co jsme nemohli splnit, občas se nám do toho nechtělo. Ty jsi splnil všechny své sliby, které jsi nám dal. Odpušť nám, když slibujeme lehkovážně, i když sliby nedodržujeme. Amen.

Cílová skupina

[Předškolní](#)

[Školní](#)

[Starší školní](#)

Katechetické cykly

[Dál přece nejedeme sami I \(Od stvoření k Josefovi + Od Mojžíše k Rút\)](#)

Biblický odkaz (kat)

[Jozue 9](#)